

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobkyně: X
bytem X
zastoupená advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
sídlem AK Židuliaková, Roul & partners, Husovo náměstí 139, Ledec nad
Sázavou

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2026, č. j. SO/P/98/2026/Va/02

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se domáhala přezkumu shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru správního a živnostenského (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 12. 2025, CJ MML 380434/25.
2. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně uznal žalobkyni vinnou z přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se měla dopustit tím, že dne X v době kolem 16 hod. na X v Liberci úmyslně urazila X vulgárním výrazem „*ty píčo jedna*“. Za spáchání přestupku jí byl podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a dle § 7 odst. 4 písm. a) zákona o některých přestupcích uložen správní trest pokuty ve výši 1 000 Kč. Dále byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální výši 2 500 Kč.

II. Žaloba

3. Žalobkyně namítala, že rozhodnutí vydaná v obou stupních jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodu, neboť v nich absentuje správní úvaha o tom, zda jednání žalobkyně naplnilo zákonný znak hrubé urážky a zda skutečně došlo k ublížení na cti. Skutková podstata podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích nepostihuje jakýkoliv nevhodný či neslušný projev, ale jen takový, který dosahuje intenzity hrubé urážky a současně zasahuje do cti jiného. Správní orgány měly povinnost zkoumat intenzitu projevu výrazu užitého žalobkyní, jeho kontext, vztah mezi účastníky, okolnosti, za nichž byl pronesen, i osobu adresáta. Správní orgány se také spokojily s formálním závěrem, že materiální znak přestupku byl naplněn, aniž provedly úvahu o intenzitě zásahu. Podle žalobkyně byl opomenut širší kontext případu. Výrok byl pronesen v situaci, kdy žalobkyně tvrdila, že jí byla poškozenou odcizena věc (mobilní telefon), což bylo součástí verbální výměny zachycené na videozáznamu, tato okolnost je relevantní pro posouzení intenzity i škodlivosti jednání. Dále bylo významné, že přímo osoba postižená je veřejně činnou osobou – političkou, a musí tak dle příslušné judikatury strpět širší míru kritiky a expresních projevů.
4. Vadu řízení dále žalobkyně spatřovala v tom, že nebylo prokázáno datum, kdy mělo k přestupku dojít. Konkrétní datum je sice uvedeno ve výroku rozhodnutí, ale z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, na základě jakých důkazů správní orgán k tomuto závěru dospěl, neodkázal na žádný důkaz, který by datum skutku spolehlivě prokazoval. Nedostatek není marginální, datum spáchání je zásadní náležitostí výroku rozhodnutí, nezbytnou pro hodnocení překážky věci rozhodnuté.
5. Další procesní pochybení spočívalo v tom, že osoba přestupkem přímo postižená při ústním jednání pouze odkázala na výpověď učiněnou před Policií ČR, aniž ji zopakovala. Postup je problematický z hlediska zásady a ústnosti dokazování, důkaz vypovědi má být proveden přímo před správním orgánem, pouhý odkaz na dřívější výpověď učiněnou mimo řízení není plnohodnotným provedením důkazu. Z napadených rozhodnutí není zřejmé, zda a v jakém rozsahu správní orgány z této výpovědi vycházely. Pokud z ní vycházely, jedná se o procesní vadu s vlivem na zákonnost rozhodnutí. Pokud nikoliv, pak není zřejmé, z jakých konkrétních podkladů správní orgán skutkový stav dovodil.

6. Závěrem žalobkyně namítla, že správní orgán I. stupně ve výzvě k doplnění odvolání nepoučil žalobkyni o následcích neodstranění nedostatků podání. Dovolávala se závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67. Žalobkyně si nebyla vědoma toho, že v případě, že nedoplní odvolání ve stanovené lhůtě, může žalovaný přistoupit k vydání rozhodnutí, aniž by byl s jejími námitkami obeznámen.
7. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný odmítl, že by byla rozhodnutí nepřezkoumatelná. Již v oznámení o zahájení řízení bylo výslovně uvedeno, že výraz „ty píčo jedna“ je hodnocen jako hrubá urážka na cti. Veřejně pronesená vulgární nadávka vůči výrazně starší ženě zjevně překračuje rámec pouhé nevhodnosti. Hrubě urážlivý charakter použitého výrazu je natolik samozřejmý, že o něm nebylo třeba dále polemizovat. K námitce, že X je veřejně činnou osobou, žalovaný konstatoval, že z veřejně dostupných informací tato skutečnost nevyplývá. Působení v oblasti sociálních služeb a občanských iniciativ ji samo o sobě do této kategorie neřadí. Smyslem útoku nebyla kritika politického názoru či výkonu veřejné funkce, ale zjevná osobní animozita, šlo o samoučelnou vulgární urážku osobního charakteru.
9. K námitce absence odůvodnění data spáchání přestupku žalovaný konstatoval, že od počátku řízení bylo uváděno konzistentně, žalobkyně měla možnost se vůči této skutečnosti ohradit, nijak ji nezpochybnila. Nebyla-li otázka data spáchání skutku v odvolání otevřena a současně nevyvstala žádná pochybnost o jeho správnosti, neměl žalovaný povinnost tuto skutečnost znovu dokazovat ani zvlášť odůvodňovat. Správní orgány vycházely z údajů, které nebyly zpochybněny, nebyl důvod se od vymezení skutku odchylovat. Žalobkyně neuvádí, že ke skutku došlo jiného dne. Zásadní význam má skutečnost, že žalobkyně byla v průběhu řízení pasivní, žádné konkrétní námitky neuplatnila, za dané situace nelze po správních orgánech požadovat, aby prováděly dokazování nad rámec toho, co bylo sporné.
10. Důvodná není ani námitka, že osoba přímo postižená při ústním jednání pouze odkázala na svou výpověď učiněnou před Policií ČR. Ze spisového materiálu ani z rozhodnutí prvoinstančního orgánu nevyplývá, že by byl proveden důkaz výsledkem této osoby, ani že by správní orgán její výpověď z policejního řízení hodnotil jako samostatný důkazní prostředek. Pouze zaznamenal, že při ústním jednání odkázala na svou dřívější výpověď, která je součástí spisu. Vyjádření bylo od počátku zamýšleno jako vyjádření k projednávané věci, nikoliv jako důkaz výsledkem, o tom svědčí i způsob protokolace. Skutkový stav byl primárně postaven na kamerovém záznamu, který jednoznačně zachycuje verbální útok žalobkyně.
11. Také námitka týkající se pochybení při vydání výzvy k odstranění nedostatku podaného odvolání není důvodná. Žalobkyni označený rozsudek se týká žádosti o povolení k pobytu, tedy řízení zahajovaného na žádost, což má zásadní význam. Odvolací řízení má samostatnou právní úpravu, správnímu orgánu není uložena povinnost poučovat odvolatele o následcích neodstranění vad odvolání. V označeném rozsudku NSS vycházel z § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, který stanoví povinnost poučit žadatele o následcích neodstranění vad žádosti, kterým je zastavení řízení. Takový následek se odvolacího řízení

netýká, správní řád neumožňuje odvolání pro vady odmítnout ani řízení zastavit. Následek postupu vyplývá přímo ze zákona, správní orgán jej nemusel ve výzvě zvlášť oznamovat.

12. Žalobkyně uzavřel, že skutkový stav byl spolehlivě zjištěn, bylo prokázáno, že se žalobkyně předmětného jednání dopustila, ostatně to ani nepopírá, argumentace směřuje pouze k tomu, že výraz považuje za přijatelný vzhledem k osobě, vůči níž byl pronesen. Takový názor však nemá oporu v právu ani judikatuře. Podle žalovaného nebyly tvrzeny ani zjištěny vady řízení, které by mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika

13. Žalobkyně předně setrvala na námitce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť správní orgány neodůvodnily, proč konkrétně mělo posuzované jednání naplnit zákonný znak hrubé urážky a zásahu do cti. Vyjádření žalovaného jen potvrzuje důvodnost žaloby. Žalovaný uvádí, že hrubě urážlivý charakter výroku je „natolik samozřejmý“, že jej nebylo třeba podrobněji odůvodňovat. Ani ve vyjádření nepředkládá přezkoumatelnou úvahu, proč právě v posuzovaném případě dosahoval předmětný výrok intenzity hrubé urážky a představoval zásah do cti poškozené. Nadto žalovaný ve vyjádření potvrzuje, že správní orgány zohledňovaly další okolnosti, např. veřejnost výroku, věk poškozené či údajnou osobní animozitu žalobkyně, tyto úvahy měly být zachyceny již v odůvodnění správních rozhodnutí, argumentaci nelze doplňovat ve vyjádření. Žalovaný se současně pokouší relativizovat argumentaci žalobkyně týkající se veřejného postavení poškozené. Namísto právní argumentace vede polemiku o tom, zda poškozená naplňuje jeho vlastní představu „veřejně činné osoby“, ani tato úvaha nebyla součástí správních rozhodnutí. Rozhodující není formální status profesionální političky, ale skutečnost, že šlo o osobu veřejně vystupující v oblasti veřejného života a občanských aktivit, což žalovaný nezpochybňuje. Žalobkyně doplnila, že poškozená je krajským předsedou politické strany „PRO Právo Respekt Odbornost“ v Libereckém kraji, což je veřejně přístupná informace na webové stránce <https://www.stranapro.cz/nasi-lide/>. Též kandidovala do veřejných funkcí, v minulosti získala mandát zastupitele obce Liberec – Vratislavice nad Nisou, o další zisk mandátu se neúspěšně pokusila. Může-li mít veřejná činnost poškozené vliv na posouzení věci, bylo na správním orgánu, aby se jí pokusil alespoň v základních obrysech objasnit. Již to, že k pronesení výroku mělo dojít u petičního stánku, zpochybňujícího přínosy očkování, tj. na politické akci, naznačovalo, že poškozená může být političky či veřejně činnou osobou. Žalobkyně zopakovala, že bylo opomenuto, že výrok byl pronesen v rámci bezprostřední emotivní situace, kdy žalobkyně tvrdila, že jí poškozená odcizila mobilní telefon. Tuto okolnost správní orgány nijak nehodnotily, přestože je relevantní pro posouzení intenzity i společenské škodlivosti jednání.
14. Žalobkyně trvala na to, že z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, z jakých konkrétních důkazů správní orgány zjistily datum skutku a jakými úvahami byly v tomto směru vedeny. Skutečnost, že účastník určitou okolnost aktivně nerozporuje, nezavazuje správní orgán povinnosti skutkové závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnit. V daném případě správní orgán k datu přestupku neprovedl důkaz žádný, žalobkyni proto nevznikla povinnost důkazu opaku.
15. Pokud podle žalovaného správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí netvrdil, že by vycházel z výpovědi poškozené X, není žalobkyni zřejmé, jak dospěl k závěru o zásahu do cti poškozené, či k závěru o datu, kdy mělo k pronesení posuzovaného výrazu dojít.

16. Žalobkyně rovněž polemizovala s vyjádřením žalovaného, který odmítal vadu řízení spočívající v absenci poučení o následcích neodstranění vad odvolání. Žalovaný sám ve vyjádření uvedl, že v případě nedoplnění odvolání přezkoumává odvolací orgán rozhodnutí pouze v omezeném rozsahu dle § 89 odst. 2 správního řádu. Právě tato skutečnost představuje významný procesní následek, o němž měl být účastník řízení poučen. Běžný účastník řízení nemusí vědět, že nedoplnění blanketního odvolání může vést k tomu, že odvolací orgán nebude přezkoumávat veškeré možné vady rozhodnutí v plném rozsahu, ale pouze v rozsahu omezeném zákonem. Žalobkyně zdůraznila, že poučovací povinnost správních orgánů je jedním ze základních principů správního řízení, a odkazovala na judikaturu NSS a Ústavního soudu, týkající se i jiných institutů (výzva k doložení oprávnění k zastupování účastníka v řízení před soudem, výzva k odstranění vad dovolání), která potvrzuje poučovací povinnost o následcích nesplnění stanovené povinnosti.
17. Podle žalobkyně nepřineslo vyjádření žalovaného argumentaci, která by odstranila zásadní vady napadeného rozhodnutí namítané žalobou. Žalovaný ve značné míře je doplňuje či rozvíjí argumentaci, která v správních rozhodnutích absentuje.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Žaloba byla podána osobou oprávněnou, v zastoupení zmocněnkyně – advokátky, v zákonné lhůtě, je projednatelná, soud proto přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
19. Ze správního spisu vyplynuly ve vztahu k posuzované věci následující okolnosti:
20. Dne 4. 6. 2025 se na policii dostavila X, aby oznámila přestupek urážky na cti, které se vůči ní měla dopustit žalobkyně. Do úředního záznamu o podání vysvětlení vylicila, že k poškození její osoby došlo na Soukenném náměstí v Liberci dne 24. 5. 2025 cca v 16 hod. mimo jiné hrubým jednáním žalobkyně, která jí veřejně v přítomnosti policie označila slovy „ty píčo jedna“. Dále uvedla, že jednání žalobkyně si zaznamenala na mobilní telefon, a nahrávky předala policii, o čemž bylo sepsáno potvrzení o vydání věci. Kamerový záznam byl policií vyhodnocen, jeho obsah zaznamenán v písemnosti zpracované dne 7. 6. 2025, k níž bylo připojeno CD s 6 videozáznamy. Policie shromážděné podklady spolu s oznámením ze dne 7. 6. 2025 o spáchání přestupku žalobkyní postoupila správnímu orgánu I. stupně k projednání. Následně byla oznamovatelka přestupku X řízení o přestupku. Souhlas se zahájením řízení o přestupku dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, který měl spočívat v tom, že ji žalobkyně dne 24. 5. 2025 v době kolem 16 h. na Soukenném náměstí v Liberci hrubě urazila vulgárním výrazem „ty píčo jedna“, udělila dne 9. 10. 2025. Na základě uděleného souhlasu správní orgán I. stupně oznámil zahájení řízení pro uvedený přestupek žalobkyni, předvolal ji k ústnímu projednání přestupku a poučil ji o jejích procesních právech a také o tom, že při jednání bude učiněn pokus o usmíření. Rovněž X byla vyrozuměna o zahájení přestupkového řízení a konání ústního jednání. Žalobkyně zůstala nečinná, k věci se nevyjádřila, k jednání se bez omluvy nedostavila. Přestupek, z něhož byla obviněna, byl tak dne 27. 11. 2025 projednán v její nepřítomnosti, přítomna byla jen osoba přímo postižená spácháním přestupku X. Ta byla seznámena s obsahem spisu, v průběhu jednání se k věci již nechtěla vyjádřit, zcela odkázala na svoji výpověď před policií, která byla součástí spisu. Při jednání bylo přehráno celkem 6 kamerových záznamů, které byly poskytnuty policií. Bylo konstatováno, že na jednom ze záznamů je vidět na zmíněném

náměstí shromáždění lidí, kdy proti kameře vystoupí žalobkyně, která zamává do kamery a vůči X užije výraz „ty píčo jedna“ poté, co ji vyzve k nahrávce jednání s tím, že jí (žalobkyni) bude platit mobil, který jí ukradla i s občanským průkazem, přičemž ji označí za zlodějku. V úmyslné urážce X vulgárním výrazem „ty píčo jedna“ shledal správní orgán I. stupně přestupek dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích a žalobkyni za něj uložil pokutu ve výši 1 000 Kč a současně povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 2 500 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně blanketní odvolání. Správní orgán I. stupně ji vyzval k odstranění vad odvolání a stanovil k tomu lhůtu 5 dnů. Žalobkyně nereagovala, žalovaný tedy provedl přezkum prvostupňového rozhodnutí na základě blanketního odvolání, po vyjádření X jako osoby přímo postižené spácháním přestupku. Žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

21. Předmětem soudního přezkumu jsou tedy rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného, jimiž byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích.
22. Podle tohoto ustanovení platí, že *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jinému ublíží na cti tím, že ho zesměšní nebo ho jiným způsobem hrubě urazí.*
23. V důvodové zprávě k citovanému ustanovení [které nahradilo předchozí § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, účinný do 30. 6. 2017] je uvedeno: *„V souvislosti s požadavky praxe dochází k úpravě formulace skutkové podstaty ublížení na cti způsobeného zesměšněním nebo jinou hrubou urážkou. Za nactiutrhání totiž i dle současné úpravy nelze považovat zcela bagatelní jednání, která nedosahují potřebné intenzity (například výrok pronesený na veřejnosti typu „hošánku“). Avšak v současné době dochází v praxi k projednávání i takových jednání, která z objektivního hlediska nedosahují ani minimální míry společenské škodlivosti a nemají zásadní dopad do osobní sféry osoby, vůči níž určitý výrok směřuje. Projednávání takovýchto zjevně bagatelních jednání přispívá ke zvyšování administrativní zátěže správních orgánů. Dle ustálené judikatury je pojmovým znakem přestupku nactiutrhání skutečnost, že se jedná o výrok urážlivý nebo zesměšňující a dále povědomost pachatele o tom, že se v dané situaci a v dané skupině obyvatel jedná o výrok hanlivý. Musí však jít o výrok, který překračuje svou intenzitou pouhou nevhodnost, výrok dehonestující a hrubě urážlivý z objektivního hlediska (dle obecného názoru a přesvědčení jej lze označit za intenzivnější než výrok nevhodný).“*
24. Pojem hrubé urážky je soudní praxí vykládán jako zvláště urážející útok na čest, pověst a vážnost napadeného. Pouhá urážka se od hrubé urážky liší v míře své intenzity. Může být spáchána verbálně (ústně, písemně) i nonverbálně. Ačkoliv se bude v typových případech jednat o použití nejružnějších vulgarismů či hanlivých označení (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2005, č. j. 4 As 33/2004-67), nelze vyloučit ani hrubou urážku spočívající v neslušném vyjádření o vlastnostech, povaze či jednání dotčené osoby, dosahuje-li zákonem předvídané intenzity (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2005, č. j. 3 Ads 57/2003-79). Je třeba mít na paměti, že ne každý subjektivně pociťovaný urážlivý výrok lze považovat za jednání naplňující znaky přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích. Hrubé jednání je tedy takové jednání, které *„narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti). Je třeba proto důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné, např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti“* (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, č.j. 2 As 84/2009-64).

25. Uvedené skutečnosti považuje soud za potřebné uvést, neboť právě s ohledem na výklad shora citovaného ustanovení posuzoval namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů. Současně vzal v potaz, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jsou-li rozhodné důvody opřeny o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS) nebo pokud je zcela opomenuta některá z námitek účastníka řízení, zpravidla žalobce (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, č. 116/2004 Sb. NSS).
26. Soud má za to, že užití výrazu „*ty píčo jedna*“ vůči Lence X je natolik hrubě urážlivý a jeho charakter jako zasahující do cti osoby tak samozřejmý, že o tom nebylo třeba v odůvodnění správních rozhodnutí blíže polemizovat ani hrubost použitého výrazu více zdůvodňovat. Správní orgán I. stupně označil užitý výraz jako vulgární a hrubě urážející osobu přímo dotčenou spácháním přestupku X, což soud vzhledem k všeobecnému povědomí o vysoké míře hrubosti urážky ženy označením dámského přirození považuje za dostatečné. V této souvislosti si soud dovolí odkázat na závěry rozsudku NSS ze dne 22. 7. 2005, č. j. 4 As 33/2004-67. NSS se v tomto rozsudku rovněž blíže nezabýval intenzitou projevu, kontextem použití, bližšími okolnostmi případu a užití samotného obdobně vulgárního výrazu „*čurák*“ vůči poškozenému označil za hrubě vulgární a urážející, tedy zasahující do cti. Přestože se tento závěr týkal naplnění skutkové podstaty přestupku nactiutrhání dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je plně použitelný i pro posuzovaný případ. NSS užití obdobně vulgární nadávky považoval za hrubě urážející, naplňující skutkovou podstatu přestupku, a tedy i intenzivní zásah do cti osoby, vůči které směřoval.
27. Na posouzení věci, včetně posouzení materiální stránky přestupku, nemůže nic změnit ani jeho užití vůči X. Přestože ji žalobkyně v žalobě označila za veřejně činnou osobu – političku a dovolávala se u ní potřeby snést kritiku a expresní výrazy ve vyšší míře, nic pro tento požadavek v daném konkrétním případě nesvědčí. Podstatné je, že podle obsahu kamerového záznamu nebyla smyslem verbálního útoku žalobkyně vůči X kritika jejího politického názoru či veřejného postoje ani výkonu jakékoli její politické funkce či snad její působení na poli občanských aktivit, ale zjevná osobní nevraživost. Cílem užití hrubě urážlivého výrazu žalobkyní vůči X jednoznačně bylo dotknout se jí, ponížit ji, verbálně na ni zaútočit. Za daných okolností nebylo pochybením správních orgánů, že se v řízení jejímu postavení jako osoby veřejně činné nevěnovaly a tuto okolnost ve svých úvahách nezohlednily. Ani fakt, že ke slovní urážce došlo při politické akci, u petičního stánku, jak žalobkyně uvádí v replice, neevokuje možnost jiného nahlížení na věc. Judikatura, jíž se sama žalobkyně dovolává, hovoří o nutnosti akceptovat větší míru kritiky a ostré, expresivní, nadsazené nebo urážlivě znějící hodnotící soudy jen tehdy, pokud se týkají veřejného vystupování, názorů a činnosti a jsou součástí věcné veřejné polemiky, nikoli jen samoučelnou urážkou (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2024, č. j. sp. zn. 25 Cdo 1838/2024-322, usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3161/23 ze dne 18. 6. 2024). Takový účel však užitá vulgární nadávka zjevně neměla. Soud proto nepovažoval za potřebné blíže se zabývat politickým působením X, neprováděl tedy ani dokazování screenshotem webových stránek politické strany „Pro Právo Respekt Odbornost“ ani listinou, která měla doložit její zvolení do obecního zastupitelstva v roce 2014 a kandidaturu v roce 2018.

28. Ani další okolnosti případu zmiňované žalobkyní nemají vliv na intenzitu urážlivosti a společenské nebezpečnosti užití takto vulgární nadávky vůči ženě. Nebylo tedy pochybením správních orgánů, že se jimi blíže nezabývaly. K naplnění materiální stránky přestupku lze poukázat např. na závěry rozsudku NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, dle kterého *„jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti“*. Ovšem *„[p]okud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“* Žalobkyní tvrzená souvislost s předchozím odcizením telefonu osobou přímo dotčenou spácháním přestupku takovou výjimečnou okolností, která by ohrožení právem chráněného zájmu (cti poškozené a zájmu na klidném občanském soužití) vylučovala, není, a proto se jí ani správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí nemusely zabývat. Soud uzavírá, že namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro absenci přezkoumatelné úvahy ohledně naplnění znaků skutkové podstaty přestupku neshledal.
29. K žalobnímu bodu týkajícímu se data spáchání přestupku uvádí soud následující. Uvedení času spáchání přestupku je podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky náležitostí výrokové části rozhodnutí o přestupku. V obecné rovině lze připomenout, že dle rozsudku NSS soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8 Afs 17/2012-375, popis skutku ve výroku rozhodnutí musí obsahovat *„skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení. Jinými slovy, musí se jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré jeho zákonné znaky příslušné skutkové podstaty, a aby již z výroku napadeného rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl předmětný delikt spáchán.“* Tyto závěry bezpochyby platí i ve vztahu k popisu skutku, v němž je spatřován přestupek. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, je přitom to, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska dodržení zásady *ne bis in idem* pro účely posouzení překážky litispendence a překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky NSS ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48; či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53; rovněž žalobkyní citované rozsudky ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-43; ze dne 6. 12. 2019, č. j. 5 As 362/2018-29). Z hlediska zásady *ne bis in idem* je tedy rozhodné dostatečně přesné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, který je závazný (srov. např. též rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2019, č. j. 7 As 458/2018-27). V tomto směru výrok prvostupňového rozhodnutí žádnými deficity netrpí, popis skutku v něm je jednoznačný a umožňuje ho identifikovat tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným.
30. Jinou otázkou je pak prokázání a odůvodnění toho, že přestupku se žalobkyně dopustila právě dne 24. 5. 2025 kolem 16 hod. Dle § 3 správního řádu platí, že je povinností správního orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. V obecné rovině tedy lze přisvědčit žalobkyni, že to jsou zásadně správní orgány, které v přestupkovém řízení

nesou odpovědnost za zjištění skutkového stavu věci, a na tom nemůže nic změnit ani pasivita přestupce. V posuzované věci má soud za to, že shora nastíněným požadavkům bylo vyhověno. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán vycházel ze spisového materiálu shromážděného a postoupeného policií, souhlasu X se zahájením řízení o přestupku, jejího vyjádření jako osoby přímo postižené spácháním přestupku a z kamerového záznamu, na kterém bylo zachyceno jednání žalobkyně spočívající v jejím oslovení X nadávkou „*ty píčo jedna*“. Součástí spisového materiálu shromážděného policií je oznámení policie s uvedením data spáchání přestupku dne 24. 5. 2025 kolem 16 hod., které vycházelo z úředního záznamu o podání vysvětlení o spáchaném přestupku X ze dne 4. 6. 2025 a k němuž policie přistoupila po vyhodnocení kamerového záznamu. Je zřejmé, že datum spáchání přestupku měl správní orgán I. stupně za podložené právě oznámením policie o přestupku a vyjádřením X (viz výslovné uvedení data spáchání přestupkového jednání). A protože od zahájení přestupkového řízení o době spáchání přestupku nevyvstala rozumná pochybnost, vyjádření X korespondoval kamerový záznam popsaného skutku, nelze správnímu orgánu I. stupně vytýkat, že se otázkou doby spáchání přestupku v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně nezabýval a v tomto směru nevedl další dokazování a vycházel z uvedených podkladů. Ostatně ani v žalobě žalobkyně netvrdí, že se popsaného jednání na Soukenném náměstí v Liberci nedopustila v době uvedené ve výroku rozhodnutí, netvrdí ani, že by se ho dopustila jiný den, či se ho nedopustila vůbec.

31. Na tomto místě si soud dovolí připomenout závěry rozsudku NSS ze dne 23. 3. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, dle kterého je obecně vhodné, aby si přestupce neuchovával paletu svých námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení, jinak se zbytečně připraví o posouzení svých námitek, navíc se jeho obrana uplatněná *ex post* může dle kontextu věci jevit jako účelová. Takto se soudu jeví obrana žalobkyně, která napadeným rozhodnutím vytýká nedostatečné odůvodnění. Rozsah odůvodnění však byl dán bezrozporností policií postoupeného spisového materiálu, který poskytoval dostatečnou oporu pro závěr, že se přestupku nactiutrhání žalobkyně uvedeného dne dopustila, a do jisté míry i pasivitou žalobkyně, která se obvinění vůbec nebránila. A jak již soud uvedl, ani v žalobě spáchání přestupku uvedeného dne žalobkyně nepopírá.
32. Soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se použití výpovědi, resp. vyjádření X. Soudu je dobře známa judikatura správních soudů, jež zapovídá užití úředního záznamu o podání vysvětlení jako důkazního prostředku. Ze spisového materiálu, konkrétně z protokolu o ústním jednání ze dne 27. 11. 2025 však neplyne, že by byl úřední záznam ze dne 4. 6. 2025 užit jako důkazní prostředek namísto svědecké výpovědi této osoby. X měla v řízení zvláštní postavení osoby přímo postižené spácháním přestupku ve smyslu § 71 zákona o odpovědnosti za přestupky, tudíž měla mj. právo vyjádřit ve věci své stanovisko. Skutečnost, že tak v průběhu řízení – konkrétně při ústním jednání – učinila odkazem na to, co již uvedla policii a co tedy bylo součástí spisu, nepředstavuje překážku zohlednění jejího předchozího vyjádření. Je nutno upozornit na to, že správní řád nevylučuje, aby správní orgán hodnotil i vyjádření účastníků jako součást skutkového podkladu. Podle § 50 odst. 1 a 4 správního řádu jsou podklady pro vydání rozhodnutí nejen důkazy v užším slova smyslu, ale i návrhy účastníků, podklady od jiných správních orgánů a vše, co v řízení vyšlo najevo. Ačkoli X nebyla účastníkem přestupkového řízení (viz § 68 zákona o přestupcích), ale měla zvláštní procesní postavení osoby přímo postižené spácháním přestupku, není vyloučeno, aby se na její vyjádření nahlíželo obdobně jako na vyjádření účastníka řízení. Pokud o jí uváděných skutečnostech nevyvstaly v přestupkovém řízení pochybnosti a korespondoval jim kamerový záznam jako stěžejní důkazní prostředek, nic nebránilo, aby se její vyjádření stalo

podkladem pro rozhodnutí o přestupku. Lze tedy uzavřít, že jak doba spáchání přestupku, tak zásah do cti X měly oporu ve spisu. A lze dodat, že o jejím vnímání užitého výrazu jako zasahujícího do cti svědčí oznámení přestupkového jednání i následné udělení jejího souhlasu s projednáním přestupku a postoj vyjádřený v průběhu ústního jednání.

33. Další žalobní námitka se týkala absence poučení o následcích neodstranění vad odvolání. Náležitosti, které má mít odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jsou stanoveny v § 82 odst. 2 ve spojení s § 37 odst. 2 správního řádu. Nemá-li odvolání zákonem požadované náležitosti, je povinností správního orgánu postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu, tedy odvolateli pomoci odstranit nedostatky odvolání nebo ho vyzvat k jejich odstranění a k tomu odvolateli poskytnout přiměřenou lhůtu (srov. rozsudky NSS 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53; ze dne 29. 4. 2015, č. j. 3 As 142/2014-34, či ze dne 17. 4. 2018, č. j. 7 As 40/2018-33; shodně též rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008-30, publ. pod č. 1578/2008 Sb. NSS). Tímto způsobem správní orgán I. stupně, u kterého bylo žalobkyní podáno blanketní odvolání, postupoval. Výzvou ze dne 16. 12. 2025 žalobkyni vyzval k doplnění náležitostí, které její odvolání postrádalo, a stanovil jí k tomu lhůtu 5 dnů. Pokud žalobkyni ve výzvě současně nepoučil o následcích neodstranění vad odvolání, nejednalo se v dané konkrétní věci o vadu řízení, jež by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a to z následujících důvodů.
34. Ačkoliv v § 37 odst. 3 správního řádu není stanovena povinnost správního orgánu o následcích neodstranění vad odvolání odvolatele poučovat, správní řád stanoví i obecnou poučovací povinnost v § 4 odst. 2, z níž lze tuto povinnost vůči žalobkyni dovodit. NSS např. v rozsudku ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67, bod [23], dovodil, že „*povinnost správního orgánu vyzvat podatele k odstranění vad je spjata s uplatněním zásady poučovací. Pokud se na odvolací řízení subsidiárně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu (§ 93 odst. 1 správního řádu), potom konkrétním vyjádřením obecné zásady poučovací je povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o následcích neodstranění nedostatků podání ve lhůtě (přiměřeně) stanovené pro jejich odstranění (viz § 45 odst. 2 správního řádu). Pokud tedy správní orgán ani nevyzval stěžovatele k odstranění vad odvolání, ve které by jinak byl povinen stěžovatele poučit o následcích nerespektování této výzvy, jednal rovněž v rozporu se zákonnými pravidly správního procesu, jejichž těžištěm je zásada poučovací.*“ Na rozdíl od žalovaného má soud za to, že odkaz žalobkyně na závěry právě citovaného rozsudku NSS byl přílehlavý. Je to naopak žalovaný, kdo tento rozsudek nesprávně interpretuje. V tehdy řešené věci vůbec nešlo o aplikaci § 45 odst. 2 správního řádu ve vztahu k vadám žádosti a případné zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu z důvodu, že žadatel v řízení o žádosti o pobytové oprávnění neodstranil vady žádosti. NSS se jednoznačně zabýval situací, kdy správní orgán nevyzve odvolatele k odstranění vad podaného odvolání a nepoučí ho současně o následcích neodstranění nedostatků odvolání.
35. Povaha úkonu – výzvy k odstranění vad odvolání tedy obecně mohla odůvodnit povinnost žalobkyni poučit o postupu správních orgánů pro případ, že nebude výzvě ve lhůtě vyhověno. Poměry žalobkyně v projednávané věci nejsou ničím zvláštní, žalobkyně nebyla v přestupkovém řízení zastoupena, její poměry tedy povinnost poučit o následcích neodstranění vad odvolání nevylučují (srov. opačná situace odvolatele zastoupeného práva znalým zmocněncem řešená např. v rozsudku NSS ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 27/2015-59). Skutečnost, že následky nevyhovění výzvě k odstranění vad odvolání jsou uvedeny v zákoně, poučovací povinnost správního orgánu zakotvenou v § 4 odst. 2 správního řádu

také nevylučuje, v tomto směru se soud s názorem žalovaného neztotožňuje. O správnosti argumentace žalobkyně naopak svědčí i další jí zmiňovaná judikatura.

36. V konkrétní projednávané věci ale absence poučení o následcích neodstranění vad odvolání nebyla vadou s vlivem na zákonnost rozhodnutí žalovaného ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Žalobkyně totiž byla vyzvána k odstranění pouze takových vad odvolání, jejichž neodstranění ve stanovené lhůtě nemohlo vyústit v neprojednání jejího odvolání a zastavení odvolacího řízení. Žalovaný přistoupil k meritornímu přezkumu odvoláním napadeného rozhodnutí, a to v celém rozsahu (§ 82 odst. 2 věta druhá správního řádu), na základě skutečností vyplývajících ze správního spisu (§ 89 odst. 2 správního řádu), jak také výslovně uvedl. Žalobkyně byla od zahájení řízení seznámena s tím, jaké jednání jí je kladeno za vinu a jak je právně hodnoceno dle zákona o některých přestupcích (viz oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 23. 9. 2025), byla řádně předvolána k jednání, v jehož rámci byl přestupek projednán, poučena o svých procesních právech v postavení obviněného z přestupku a až do vydání rozhodnutí měla možnost k věci se vyjádřit a uplatnit námitky. Žalobkyně však byla po celou dobu řízení o přestupku zcela pasivní, včetně fáze odvolacího řízení, sama se tak připravila o reakci žalovaného na svoje námitky. Následek v podobě toho, že žalovaným nemohou být zohledněny nevyslovené výhrady vůči obvinění, je zcela logický. Žalobkyně pak neuvádí, k jaké věcné nesprávnosti, nezákonnosti či vadě prvostupňového rozhodnutí žalovaný v rámci svého přezkumu nepřihlédl a jakým konkrétním způsobem byla projednáním blanketního odvolání žalobkyně zkrácena na svých právech.

V. Závěr a náklady řízení

37. Vzhledem k uvedenému dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná. Proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobkyně s takovým postupem soudu.
39. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, jemuž však náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Zmeškání lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 3. červen 2026

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně